

ham en maafee noget rundeligere Understøttelse i et Par Aar, for at han kunde udgive et større lexikalisk Arbejde, støttet paa hans Samlinger. Man vilde derved have givet hans Arbejdskraft og Arbejdslyst en større Spore, have opfyldt et Ønske, som han i mange Aar har næret, og i det præsterede Arbejde havt en aldeles sikker Garanti for disse Samlingers Bessaffenhed, om hvis Værd jeg ikke skal reise den allermindste Tvivl. Uagtet jeg saaledes er af denne Formening, skal jeg dog alligevel stemme for det foreliggende Forslag, væsentlig af Hensyn til, at den Paa-gjældende efter min fulde Overbeviisning er en under vore smaalige litteraire Forhold forurettet og fortrykt Mand, som engang har havt en Understøttelse af det Offentlige, hvis Værdighed han havde gyldig Grund til at troe paa, men som blev ham fratagen uden nogen tilstrækkelig Grund.

Tscherning: Jeg troer, at det vilde have været det mindst Heldige, om vi vare slaaede ind paa den Vej, som det ærede sidste Medlem antydede. Vi have en lang Erfaring for, at der ikke er Noget, der er uheldigere end at begynde med en Bevilling for et Par Aar; thi det har steds viist sig, at naar man er kommen til Slutningen af de to Aar, saa er man ikke bleven færdig med Arbejdet — det har ligget i den menneskelige Svaghed — men har derimod gjort saameget af det, at Gaandpengene, der ere givne, have været for store til, at man kunde sige: „lad det ligge.“ Tillige har den hele videnskabelige Betragtning da gjort sig gjældende, og man har derfor

sagt: lad os fortsætte og endnu give en Bevilling paa to Aar, men den maa ikke være for ringe, thi ellers bliver Manden ikke færdig; skal han ikke beskæftige sig med andre Ting, maa han have en temmelig rundelig Understøttelse. Man gaar da ind paa at give en lidt rundeligere Understøttelse, for at Manden i de paafølgende to Aar kan blive færdig; men just paa Grund af, at Understøttelsen er bleven rundeligere, er den ogsaa bleven saameget kærere, og altsaa, jo længere den kan være, desto bedre. Derpaa bliver der de næste 4 Aar fortsat med denne Bevilling, og, naar saa den Tid er udløben, er der gjort 2 Bind færdige; men saa har man endnu Materiale til 6 andre Bind, og det vil være til 1890, inden de blive færdige. Paa den Maade bliver man da ved at bevilge. Man har ikke faaet noget Positivt, men man er kommen ind paa en høj Bevilling, og naar Manden saa er død, er det ofte Spørgsmaalet, om det Materiale, han har efterladt, kan blive benyttet paa en gavnlig Maade af en Anden. Skal man skaffe det frem i Mandens levende Live, fordrer det Trykningsomkostninger, og kommer man først ind paa at skulle forsyne litteraire Mænd med Trykningsomkostninger, ja, saa bliver Arbejdet meget kostbart. Vi have seet Exempler paa, at netop det, som i visse Maader ikke behøvede at trykkes, fordi det ikke var Noget, som havde almindelig Interesse, og tillige var tilgængeligt nok, er blevet trykt, hvorimod det, som egentlig skulde være Resultatet af Mandens egen litteraire Virksomhed, ikke er kommet frem.